

opusdei.org

Prelatovo pismo (september 2012)

“Ni ljubezni brez trpljenja, brez trpljenja, ki ga prinaša odpoved samemu sebi.” To so besede Benedikta XVI., o katerih govori prelat Opus Dei v svojem septembrskem pismu, kjer premišljuje o Kristusovem križu.

14. Sep. 2012

Preljubi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Kakor v prejšnjih letih sem želel izkoristiti ta premor za to, da bi bil skupaj s svojimi hčerami in sinovi iz različnih krajev: zelo mi pomaga, če vas lahko vidim, sem z vami in začutim vedno aktualno nujnost apostolske širitve. Vendar tokrat ni bilo mogoče: *Omnia in bonum!* saj smo z največjo zavzetostjo “obhodili” svet kar iz Pamplone.

Na začetku julija, preden sem prispel v to mesto, sem se zadržal v Barceloni in v Gironi. Tu smo imeli veliko srečanje s številnimi udeleženci in blagoslovil sem podobo svetega Jožefa, ki so jo postavili na kraj, kjer se uresničuje obilo apostolskega dela z mladimi. Nato sem, kakor sem vam že povedal, šel na Portugalsko, da bi molil pred Fatimsko Materjo božjo in se sestal s številno skupino vaših sester in bratov. 23. avgusta sem bil v Lurdu, kjer sem počastil Marijo skupaj z vsem Delom ter jo prosil za njeno

posredovanje. Zahvalil sem se ji v imenu vseh vas.

Prav tako sem na kratko odpotoval na Nizozemsko. Poleg veselja, da sem videl ljudi iz prelature, sem podoživel del *predzgodovine* Dela v tej deželi, ko sem spremljal našega Očeta in predragega don Álvara. Koliko sta molila, ko sta se vozila po njenih cestah in mestih, z mislimi pri ženskah in moških, ki bodo prišli v Opus Dei, ter z upanjem, ki je postalo resničnost in jo sedaj lahko vidimo! Vsak dan živimo občestvo svetnikov.

Jutri, 2. septembra, bom podelil duhovniško posvečenje trem vašim bratom pridruženim, ki so pred šestimi meseci postali diakoni. Tudi zato se mi misli vračajo k svetemu Jožefmariju, ki je sanjal o tem koraku: o trenutku, ko bodo nekateri od njegovih sinov postali duhovniki. Molite zanje in za sadove številnih dejavnosti, ki se v tem času izvajajo

po vsem svetu. Prav je, če dodamo tudi namen za regije južne poloble, ki s svojim običajnim življenjem podpirajo vse nas.

V sredini tega meseca, 14. septembra, se bomo naši materi Cerkvi ponovno zahvalili za praznik povzdignjenja svetega Križa. Naš Oče se je nanj pripravljaj in ga obhajal s posebnim veseljem, popolnoma prepričan, da je križ prestol slave, s katerega Kristus k sebi priteguje vse stvari[1]. Ne morete si zamisliti, s kolikšnim pričakovanjem je odločil, naj se na centralnem sedežu Opus Dei naslika velika stenska slika z upodobitvijo prizora, ki ga praznujemo pri liturgiji: vrnitev svetega križa v Jeruzalem, potem ko je bil rešen iz rok neverujočih.

Kot izraz te tako ukoreninjene pobožnosti je s seboj vedno nosil relikvijo *lignum crucis* in želel je, da bi jo nosili tudi njegovi nasledniki:

najprej nepozabni don Álvaro in sedaj jaz. Vse nas je ganila velika pobožnost, s katero je vsak dan poljubil to sveto relikvijo, preden se je zvečer umaknil k počitku, ko je ponovno začel dan, ter v drugih trenutkih.

Naslednjega dne po tem prazniku, 15. septembra, se spominjamo navzočnosti Device Marije pod križem, ko je trpela skupaj z Jezusom in sodelovala z njim pri delu odrešenja. Tam se je razodelo njeno novo materinstvo, ko je zaslišala tiste Gospodove besede: *Žena, glej, tvoj sin*[2]. Takrat nas je sprejela celovito in nežno, kakor svoje prave otroke. Ta dva praznika za kristjane predstavljata mogočno vabilo, zapovedujoč klic, naj z ljubeznijo objamemo majhne ali velike križe, ki se pojavljajo v naših življenjih, brez pritoževanja ali tarnanja, saj nas vsi vežejo na Jezusa Kristusa in so zelo poseben božji blagoslov. Ne

pozabímo na besede svetega Jožefmarija o tem, da mnogi ljudje imenujejo križ tisto, kar je zanje neprijetno, in na koncu odstranijo njegovo podobo iz svojih domov, predvsem pa iz svojega ravnanja. Ne priznajo, da sveti križ v vseh svojih izraznih oblikah daje svobodo in moč, da se lahko borimo v bitki nove evangelizacije, tako da začnemo z osebnim spreobrnjenjem.

Pred leti je sveti oče v neki homiliji govoril, da **ni ljubezni brez trpljenja, brez trpljenja, ki ga prinaša odpoved samemu sebi, brez preobrazbe in očiščenja lastnega jaza z resnično svobodo. Tam, kjer ni ničesar, za kar bi bilo vredno trpeti, celó življenje izgubi svojo vrednost. Evharistija, središče našega krščanskega bitja, ki je utemeljena na Jezusovem žrtvovanju za nas, se je rodila iz trpljenja iz ljubezni, ki je na križu dosegla svoj vrhunec. Mi živimo od**

te ljubezni, ki se izroča. Ta ljubezen nam daje pogum in moč, da na tem svetu trpimo skupaj s Kristusom in zanj, vedoč, da naše življenje prav na ta način postaja veliko, zrelo in resnično.[3]

Pomagajmo vsem ljudem, ki jih srečujemo, da bodo cenili vrednost, ki jo ima trpljenje, če se z njim soočimo na tak način; mirno, pa tudi veselo. To je poudaril naš ustanovitelj nekoč, ko si je z obžalovanjem zastavil naslednje vprašanje: ***Kdo gre danes še naproti svetemu križu? Redki ljudje. Saj vidite, kako se svet odzove na križ, celó toliki ljudje, ki se imenujejo katoličani, za katere je križ pohujšanje ali norost, kakor je zapisal sveti Pavel: iudæis quidem scándalum, géntibus autem stultítiam (1 Kor 1, 23). Gospod! Skozi stoletja se nadaljuje to bolešno stanje, celo med ljudmi, ki pravijo, da te imajo***

radi in da ti sledijo.[4] Dejansko na tem našem svetu lahko opazimo, kar je apostol napisal Korinčanom: *Judje namreč zahtevajo znamenja, Grki iščejo modrost, mi pa oznanjamo križanega Mesija, ki je Judom v spotiko, poganom norost. Tistim pa, ki so poklicani, Judom in Grkom, je Mesija, Božja moč in Božja modrost. Otroci moji, je nadaljeval naš Oče, pogledjte, ne pretiravam. Križ je še vedno simbol smrti, namesto da bi bil znamenje življenja. Ljudje še vedno bežijo pred križem, kot da bi bil morišče, ko pa je vendar prestol slave. Kristjani še vedno zavračajo križ in ga povezujejo z bolečino, namesto da bi ga povezovali z ljubeznijo.*[6] Ti in jaz, vsakdo izmed nas, ali zares ljubimo sveti križ? Ali smo prepričani, da je zedinjenost s križanim Kristusom vir nadnaravne učinkovitosti in resničnega veselja? Ali se vsakodnevno vadimo v prizadevnem sprejemanju tega, kar nas teži: bolezni, stvari, ki zavirajo

naše projekte, vsakdanje nevšečnosti? Če na vse gledamo z nadnaravnega gledišča, bomo vsak dan odkrili nemalo priložnosti za zedinjenje z Jezusom in Marijo, tako da z ljubeznijo sprejemamo majhne nevšečnosti – morda niti ne tako majhne – in jih izročimo pri sveti maši. Kako velik zaklad za nebesa lahko zberemo z nepomembnimi malenkostmi!

To je bil nenehen nauk svetega Jožefmarija. ***Povabim vas, da v teku dneva z vašim mrtvičenjem, z izrazi ljubezni in izročitve Gospodu nabirate miligrame zlata in prah briljantov, rubinov in smaragdov. Našli jih boste na vaši poti, v majhnih stvareh. Zbirajte jih, da si boste ustvarili zaklad v nebesih, kajti z miligrami zlata se sčasoma naberejo grami in kilogrami; in z delčki dragih kamnov boste lahko naredili***

***čudovite diamante, velike rubine
in bleščeče smaragde.[7]***

Ta recept je lahko uresničiti v praksi,
vendar predpostavlja željo, da bi
spremljali Kristusa na Kalvarijo.

***Pred križem je mogoče zavzeti tri
drže, je povzemal naš ustanovitelj.***

***Izogibati se temu daru, kar
počnejo skoraj vsi. Ga predrzno iti
iskat in si želeli velikih***

***preizkušenj, podvreči se izrednim
oblikam pokore; če ta nagib ne***

***prihaja od Boga, se mi prav tako
ne zdi primeren, ker je lahko sad***

***prikritega napuha. Tretja drža pa
je sprejeti križ z veseljem, kadar***

***ga pošlje Gospod: in to je, tako
mislim jaz, najustreznejši način,***

kako ravnati pred križem.[8]

Obrnimo svoj pogled k presveti
Devici Mariji. Dejstvo, da je Marija ob
križu ostala trdna ter od blizu
spremljala svojega Sina, je bila
nedvomno posebna božja milost,

toda milost, na katero je odgovorila z dolgoletno pripravo, vse od trenutka oznanjenja in še prej, s popolnoma odprtim srcem in dušo za božje zahteve. **Stopnje Marijine poti od njenega doma v Nazaretu do Jeruzalema, poti, ki je šla preko križa, kjer jo je Sin zaupal apostolu Janezu, so zaznamovane s sposobnostjo ohranjanja vztrajne zbranosti. Tako je lahko v tišini svojega srca pred Bogom premišljevala vse dogodke (Lk 2,19-51); in v premišljevanju pred Bogom je razumela božjo voljo ter jo v sebi zmogla sprejeti.[9]**

Moje hčere in sinovi, to je velika lekcija, ki nam jo Cerkev posreduje s tem marijanskim praznikom. Celotno zemeljsko življenje naše Gospe se je strnilo v gorečo željo, da bi izpolnila božjo voljo, tudi kadar se je božja previdnost pojavila v bolečih obrisih. Vse je uresničila brez pritoževanja, s človeško in nadnaravno eleganco, ne

da bi privlačila pozornost: Ona je, kakor je tolikokrat spomnil sveti Jožefmarija, ***Učiteljica skrite in tihe žrtve***[10]. S svojim zgledom nas vzpodbuja, naj z ljubeznijo sprejmemo težave v življenju, velike in majhne; slednje bodo najbolj običajne.

Poskušajmo ponotranjiti to držo presvete Device. Ona je vzor dušam, ki hočejo biti kontemplativne sredi sveta; ponesimo v svojo osebno premišljevalno molitev vesele in boleče dogodke, ki zamejujejo naše dneve, da bi v vsakem od njih odkrili nadvse ljubljeno voljo našega Očeta Boga in jo objeli z notranjim mirom. Tako bomo Jezusovo Srce napolnili z veseljem in On nas bo blagoslovil ter napolnil z učinkovitostjo naša prizadevanja, da bi mu približali mnoge duše. Ljubímo mrtvičenje in pokoro z naravnostjo, ne da bi zganjali vik in krik; vse to lahko opazujemo v Marijinem življenju.

***Svet občuduje le javno oznanjeno
žrtev, ker ne pozna vrednosti
skrite in tihe žrtve.[11]***

Ko med sveto mašo opazujemo križ, ki stoji na oltarju, ko poljubimo majhno razpelo, za katerega vam predlagam, da ga vedno nosite s seboj, kakor je zapisal naš Oče, ko poljubimo leseni križ v kapeli ali se priklonimo pred njim, bodimo pozorni na globok pomen teh dejanj. Govorijo nam, kakor pravi papež, da **Bog ni odrešil sveta z mečem, temveč s križem. Ko je Jezus umrl, je razprostrl roke. To je predvsem kretnja, ki izraža trpljenje: pustil se je pribiti na križ za nas, da bi nam dal svoje življenje. Toda razprostrte roke so hkrati kretnja človeka, ki moli, drža duhovnika, ko v molitvi razširi roke: Jezus je svoje trpljenje in smrt spremenil v molitev, v dejanje ljubezni do Boga in do ljudi. Zato so razprostrte roke križanega Kristusa tudi**

kretnja, ki izraža objem, s katerim nas privlači k sebi, s katerim nas želi z ljubeznijo stisniti v svoje naročje. Tako je križ podoba živega Boga, je Bog sam, zato se lahko izročimo v njegove roke.[12]

Ko sem ponovno prebral te besede Benedikta XVI., se mi je v spomin z veliko jasnostjo vrnila za svetega Jožefmarija zelo značilna podoba. Ko je govoril o Gospodu, pribitem na križ, ne toliko zaradi žebljev kakor zaradi velike ljubezni do nas, kakor je navadno rekel, je pogosto rahlo razprostrl roke in obrnil dlani, z naravnostjo, tako da te kretnje večina ljudi morda sploh ni opazila. Vem, da je bila ta gesta – tako je nekoč razložil – izraz njegove gorečnosti, da bi se tesno zedinil z Gospodom, ki je bil pribit na lesu križa; poskušal se je poistovetiti z Njim, da bi lahko sprejel vse ljudi.

Papež pravi, da je Marija obzirno prehodila vso pot njenega Sina med njegovim javnim delovanjem, vse do križa, in s svojo tiho molitvijo tudi sedaj hodi po poti Cerkve.[13] V teh težkih časih se še vztrajneje zatekajmo k njenemu posredovanju, da bi nas naredila močne v sprejeti in iskani bolečini. Ona je *Mater Ecclesiae*, Mati Cerkve, zato njenemu materinskemu posredovanju izročimo leto vere, ki se bo začelo čez nekaj tednov, 11. oktobra, na petdeseto obletnico začetka II. vatikanskega koncila. Sledimo svetemu očetu in se trudimo, da bi v vsakem trenutku ravnali kot pravi kristjani ter jasno pričevali – z deli in z besedami – za našo katoliško vero. Civilna družba, različna okolja, v katerih se gibljemo, potrebujejo dopolnitev iz duhovnega življenja, nadnaravnega življenja, ki prihaja samo iz Kristusovega križa. Z mirom in stalnostjo, vendar brez nagnjenja, da bi si prizadejali bolečino, se

skušajmo naučiti lekcije Učitelja, ki je pred odhodom na Kalvarijo jasno povedal: *Srčno sem želel jesti z vami to pashalno večerjo, preden bom trpel ...* [14]

Še naprej molite za moje namene, *da bi bili popolnoma eno*[15], združeni v molitvi, v žrtvi in v gorečnosti po služenju Cerkvi, papežu in vsem dušam. Da bi nam to uspelo, prosimo za pomoč don Álvara, ki je nasledil našega Očeta prav na praznik svete Marije, žalostne Matere božje.

Mislím, da se je mir, ki je bil vedno značilnost prvega naslednika svetega Jožefmarija, še okrepil, in tako so ljudje, ko so se pogovarjali z njim, čutili, kako jih mogočno priteguje k Bogu, našemu Gospodu.

Spremljajmo papeža med njegovim pastoralnim potovanjem v Libanon od 14. do 16. septembra, kjer bo podpisal in izročil posinodalno apostolsko vzpodbudo o Srednjem

vzhodu, ki je sad posebnega zborovanja škofovske sinode v Rimu pred dvema letoma. Prosímo za te dežele, ki jih je naš Gospod posvetil s svojo prisotnostjo, in izprosímo od presvete Device Marije, *Regina pacis*, dar mirú za ljudstva tistega območja ter za vse človeštvo.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja
vaš Oče

+Javier

TorreCiudad, 1. september 2012.

[1] Prim. *Jn* 12, 32.

[2] *Jn* 19, 26.

[3] Benedikt XVI., Homilija ob otvoritvi Pavlovega leta, 28. 6. 2008.

[4] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 3. 5. 1964.

[5] 1 *Kor* 1, 22-24.

[6] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 3. 5. 1964.

[7] Sveti Jožefmarija, leto 1968.

[8] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 3. 5. 1964.

[9] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 14. 3. 2012.

[10] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 509.

[11] *Prav tam*, št. 185.

[12] Benedikt XVI., Homilija v Mariazellu, 8. 9. 2007.

[13] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 14. 3. 2012.

[14] *Lk* 22, 15.

[15] *Jn* 17, 23.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
september-2012/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-september-2012/) (16. Mar. 2026)